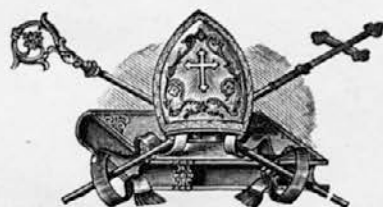

Ljubljanski Škofijski list.

Leto 1901.

V Ljubljani, 1901.

<i>Decretum S. R. C.</i> de celebrando festo S. Bedae Venerabilis	40
„ Beatif. et canoniz. ven. Claudii de La Colombière S. J.	98
<i>Dispensationes matrimoniales</i> , causae canonicae	119
<i>Dohodnina osebna</i> , pouk za sestavljanje napovedij	38
<i>Domovinska zveza</i> , prošnje za sprejem v dom. zvezo	86
„ „ „ inozemcev za sprejem	92
<i>Dotation</i> der katholischen Seelsorge-Geistlichkeit, glej slovstvo	16
<i>Družba krščanskih družin</i> , opomin	62

<i>Dubia circa extensionem iubilaei ad univ. orbem</i>	Stran 51
<i>Duhovne vaje</i> za duhovnike	76
<i>Duhovniki umrli</i> , glej umrli duhovniki.	

E

<i>Encyclica Epistola Leonis PP. XIII. de re sociali</i>	33
" " " " de extensione iubilaei ad univ. orb. cathol.	41
<i>Eucharistični kongres</i> v Ljubljani	25

F

<i>Facultates</i> , prorogatio quoad alienationem bonorum Regularium	101
<i>Fasije</i> , njih readjustiranje in ljudsko štetje	62
" , davčni certifikati kot priloga fasijam kolka prosti	102
<i>Fastenhirtenbrief</i> Seiner fürstbischöflichen Gnaden	8
<i>Fastenmandat</i> für das Jahr 1901	12

H

<i>Hirtenbrief</i> , Fastenhirtenbrief des Fürstbischofes Antonius Bonaventura	8
<i>Hirtenschreiben</i> des österreichischen Episcopates	112

I

<i>Index</i> librorum prohibitorum, eius approbatio	61
<i>Indulgentiae</i> lucrandae feria VI. cuiuslibet mensis anno 1901	51
<i>Inozemci</i> , njih prošnje za sprejem v domovinsko zvezo	92
<i>Iubilaeum</i> , dubia occasione extensionis ad univ. orb.	51
<i>Iubilaeum</i> , Promulgierung für die Laibacher Diöcese	47

K

<i>Kanonična visitacija</i> , glej birma	
<i>Konference</i> , pastoralne, vprašanja za l. 1901, poročilo o njih za l. 1900	62, 71
<i>Konkursni raspis</i> za župnije: Banja Loka, Kovor, Preddvor, Prem 32; Št. Janž, Št. Jurje pri Šmariji, Lesce, Mösel, Rieg, Sv. Vid nad Cirknico, Weissenfels 64; Ribno, Zgornja Besnica 76; Ihan, Rakitna 88; Mavčiče, Št. Lambert, Škocijan pri Dobravi 95; za stolno proštijo pri stolnici sv. Nikolaja v Ljubljani, za grof Lambergov kanonikat pri stolnici v Ljubljani 103; za župnije: Babno Polje, Horjul, Koroška Bela, Turjak 104; Lipoglav 120.	
<i>Konservatorji</i> , c. kr. za kronovino Kranjsko	15
<i>Kronika škofijska</i>	32, 52, 64, 76, 88, 95, 104, 120
<i>Kurs</i> , po katerem je računati pri napovedih za pristojbinski namestek	32

L

<i>Libri prohibiti</i> , approbatio Indicis	61
<i>Litterae Apostolicae</i> , de consecratione novi templi B. M. V. a s. Rosario ad oppidum Lourdes	97
<i>Ljudsko štetje</i> , readjustiranje fasij	62

M

<i>Marijine družbe</i> , konference o njih vodstvu	76
" " , shod predsednikov	81
<i>Matice</i> , raziskavanje rojstnih podatkov Frančiške Meglen	63

	Stran
<i>Matice</i> , nekatera pravila za spisovanje župnijskih matic	65
„ , raziskavanje rojstnih podatkov Mateja (ali Matije) Sabukouz	103
<i>Mrtvorojenci</i> , njih vpisovanje v matice	40

N

<i>Nabiranje milih darov</i> za pogorelce trga Vižnice v Bukovini	14
„ „ „ „ „ v Gorenji vasi pri Trati	63
„ „ „ „ „ v Kropi	75
<i>Nagrobni spomeniki</i> , skrb za njih ohranitev	15
<i>Nameščenja</i> , glej škofijska kronika.	
<i>Napoved</i> za odmerjenje pristojbinskega namestka	32
„ „ „ osebne dohodnine	38
<i>Novomašniki</i> v letu 1901	61

O

<i>Obresti</i> , zamudne pri pristojb. namestku	52
<i>Odkupnina od davščin</i> , nalaganje teh glavníc	64
<i>Odpadniki</i> od katoliške cerkve, njih naznanjenje	120

P

<i>Pastirski list</i> postni prevzviš. gospoda knezoškofa	1
<i>Pastirsko pismo</i> avstrijskih škofov	105
<i>Patronstvo</i> , prehod patronstva od zatiškega samostana na politični verski zaklad	92
<i>Pokojnina</i> iz verskega zaklada, rok dospelosti	52
<i>Policijski predpisi</i> za streljanje s topíči	90
<i>Poročila perijodična</i>	95
<i>Poslopja</i> , cerkvena in nadarbinska, ministerska odredba gledé stavbnih pogodb	87
<i>Postna postava</i> za l. 1901	7
„ „ „ „ „ , dodatek	30
<i>Premeščenja</i> , glej škofijska kronika.	
<i>Pristojbinski namestek</i>	16, 32, 52

R

<i>Religiosi</i> , vota simplicia profitentes, constit. Apost.	53
--	----

S

<i>Sacerdotes adoratores</i> , libelli	93
<i>Semenišče</i> , kn.-šk. bogoslovno, na novo sprejeti bogoslovci	104
<i>Shod dekanov</i> , poročilo	56
<i>Skladne razprave</i> pri zidanju cerkvenih in nadarbinskih poslopij	63
„ <i>Slovenska palma na Nilu</i> “, društvo	13
<i>Slovstvo</i> „Dotation der katholischen Seelsorge-Geistlichkeit“	16
<i>Spregled zakonskih zadržkov</i> , prošnje za spregled	63
<i>Streljanje s topíči</i> , policijski predpisi	90
<i>Sveto leto</i> , razglašenje za ljubljansko škofijo	44

Š

<i>Šematisem</i>	95
<i>Šole ljudske</i> , razdelitev tvarine veronauka	68

U

<i>Umrli duhovniki:</i> Rafael Winkler, Ivan Keršič, Ivan Debeljak 32; Simon Jan 52; Blaž Muhovec 64; Josip Krese 76; Andrej Šarc, Mihael Klemenčič 88; Janez Germ, Matej Preželj 95; dr. Leonard Klofutar, Josip Benkovič 104; Frančišek Marešič 120.	Stran
<i>Ustanova</i> , Ivan Nep. Schlackerja	88

V

<i>Veronauk</i> , razdelitev učne stvarine na ljudskih šolah	68
<i>Verski zaklad</i> , ministerska odredba glede stavbnih pogodb	87
<i>Vmeščenja</i> , glej škofijska kronika.	
<i>Vojaki-duhovniki</i> , njih uvrstitev v reservo	103
„ „ „ „ v evidenco nadomestne reserve	103

Z

<i>Zakonski zadrški</i> , prošnje za spregled	63
<i>Zavodi škofijski</i> , blagoslov vogelnega kamna	77
<i>Zidanje</i> cerkvenih in nadarbinskih poslopij, skladne razprave	63

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST.

Št. I.

Vsebina: 1. Postni pastirski list prevzvišenega gospoda knezoškofa. — 2. Postna postava za leto 1901. — 3. Fastenhirtenbrief Seiner fürstbischöflichen Gnaden. — 4. Fastenmandat für das Jahr 1901. — 5. „Slovenska palma na Nilu.“ — 6. Nabiranje milih darov za pogorelce trga Vižnice v Bukovini — 7. Skrb za ohranitev nagrobnih spomenikov. — 8. C. kr. konservatorji za kronovino Kranjsko. — 9. Pristojbinski namestek. — 10. Slovstvo.

1901.

1.

Anton Bonaventura,

po božji in apostolskega sedeža milosti knezoškof ljubljanski,
vsem vernikom svoje škofije mir, srečo in blagoslov v Gospodu našem Jezusu Kristusu.

1. Približal se je sveti postni čas. Spominja nas grenkega trpljenja Gospoda našega Jezusa Kristusa. Jezus pa je trpel za nas, da zadosti Božji pravici za naše grehe, da nas spravi z razžaljenim Bogom in nam zopet omogoči pot v srečno večnost.

Ako pa sam Božji Sin, pravi Bog in pravi človek v eni osebi, toliko za nas, za našo dušo in za našo večnost stori, morajo se nam odpreti oči, da vsaj nekoliko spoznamo, kaj je naša duša, kaj je naša večnost, in da uvidimo, kako resno si moramo prizadevati za dušo in za večnost.

Da, dušo moramo rešiti, ker „kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi.“¹⁾ Prav resno in neizogibno je to vprašanje. Sicer ni novo, ampak staro, ali moramo je vedno in vedno ponavljati, ter nanje vedno in vedno točno odgovarjati.

Poprašajmo se torej tudi danes, kaj nam je storiti, da rešimo dušo in pridemo v večno življenje? Odgovor: Hodimo za Kristusom!

O tej prepotrebni hoji za Kristusom se koj sedaj nekoliko pomenimo in čujmo: zakaj, v čem in kako naj hodimo za njim.

I. Zakaj naj hodimo za Kristusom.

2. Mi moramo za Kristusom hoditi, ker smo kristjanje. To naše ime pravi, da smo njegovi učenci, da smo se njega oklenili, da smo v posebno zvezo z njim stopili, ker drugače se ne bi po njem, namreč kristjanje po Kristusu, imenovali. Da, Kristus je glava,¹⁾ mi pa udje njegovi, kost od njegovih kosti,²⁾ trdi sv. apostel Pavel. Isti tudi veli: „Katerikoli ste v Kristusu krščeni, ste Kristusa oblekli.“³⁾

Ker smo kot kristjanje s Kristusom tako tesno zvezani, moramo pač delati in živeti, kakor je on delal in živel. Drugače bi se z življenjem samim že odpovedali Kristusu in svojemu krščanskemu poklicu. Ali mar misliš, da si Kristusov učenec, če samo ime njegovo

¹⁾ Ef. 5, 23.

²⁾ Ef. 5, 30.

³⁾ Gal. 3, 27.

¹⁾ Mark. 8, 36.

nosiš, za njim pa ne hodiš? Cuj, kaj on sam pravi: „Kdor ne vzame svojega križa, in ne hodi za menoj, ni mene vreden.“¹⁾ Kdor torej hoče, da je Kristusa vreden, mora za njim križ nositi, mora ga posnemati, mora za njim hoditi, da, ponašati se mora, da ga posnema in hodi za njim.

In ali nisi tudi tega obljubil pri sv. krstu, kjer si dobil ime kristjan? Ali se nisi odpovedal vragu in njegovim delom in njegovi nečimernosti? ali nisi obljubil, da boš veroval v Boga Očeta in Sina in sv. Duha? Še le po tej obljubi si bil krščen, sprejet v sveto cerkev in postal si kristjan.

3. Ime kristjan te torej veže, da moraš za Kristusom hoditi. Imaš pa še drugi razlog za to, namreč, ako za Kristusom ne hodiš, se ne boš izveličal. Saj je on edini naš Zveličar. Kaj pravi sv. pismo? „V nikomer drugem ni zveličanja, ker nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, v katerem bi mi mogli zveličani biti.“²⁾ Nikar pa ne misli, da je za zveličanje dovolj, ako ti ime Jezusovo samo častiš in kličeš. Kristus sam tako-le govori: „To pa je večno življenje, da spoznajo tebe, samega pravega Boga, in katerega si poslal, Jezusa Kristusa.“³⁾

Poznati moraš torej Jezusa Kristusa, ako se hočeš zveličati, toda kako? Ali je dosti, da ga poznaš samo z razumom? Tako ga poznajo hudobni duhovi in trepetajo. Ali je dosti, da ga zgodovinsko poznaš in veš, da je živel, trpel in križan bil? Tako ga poznajo tudi neverniki in odpadniki, pa se vendar ne bodo zveličali. To ni dovolj, ampak poznati ga moraš tako, da vanj veruješ in ga ljubiš, ter v ljubezni njegov izgled posnemaš, v delih za njim hodiš. da „se življenje Jezusovo očitno pokaže na naših telesih“⁴⁾ kakor uči sv. Pavel. To spoznanje mora torej biti v našem srcu izvir naših del, da mi v njegovi svetlobi hodimo in njegovo življenje s svojim življenjem posnemamo.

Ni dovolj, da se umemo gladko obnašati in se brez ozira na Kristusa samo po naravni spodobnosti varovati dejanj, s katerimi bi sami sebe javno onečastili, kakor delajo marsikateri, posebno bolj olikani ljudje, ki se v svoji olikanosti lepo oblačijo, lepo mirno govoré, se vsake surovosti ogibajo in sploh ničesar ne storé, s čimer bi si dobro ime omažeževali: ne, taka poštenost še ni krščanska, saj se na Kristusa nič ne ozira, zato pa tudi Kristus zanjo noče nič vedeti, ampak karkoli storiš, storiti moraš zaradi Kristusa, namreč zato, ker on hoče, ker on zapoveduje, ker on sam tako dela. Le tedaj se sme trditi, da si oblekel Kristusa, da si Kristusov, da si kristjan, ker le tedaj odseva Kristus iz tvojega življenja in postal si podoben po podobi Sina božjega,⁵⁾ kar sv. Pavel za zveličanje zahteva.

4. Nazadnje moraš za Kristusom tudi zato hoditi, da dobiš pomočke za večno zveličanje. Naš zadnji namen, namreč večno zveličanje, je tako visoko, da presega vse naravne moči. V svoji neskončni dobroti je Bog odločil, naj bomo namenjeni v to, da njega, neskončno resnico, dobroto in lepoto gledamo od obličja v obličje in da ga uživamo in se tako njegove božje blaženosti udeležimo. Lahko spoznaš, da tega z naravnimi močmi ne moreš doseči. Potrebuješ torej posebnih sredstev, da tvojim naravnim močem novih moči dodajo in jih vsposobijo za neizmerno visoki namen, saj nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo in nobenega človeka srce ni občutilo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.

No, taka sredstva ima pa samo Gospod Jezus Kristus. Milost Božja namreč vlita v dušo, podeli duši nadnaravnih moči, da se more pripraviti in po smrti gledati samega Boga. To milost je Stvarnik dal našim prvim starišem, ki so jo pa izgubili. Zopet nam jo je pridobil Kristus s svojim življenjem, trpljenjem in z grenko svojo smrtjo. Le pri njem jo moremo dobiti, ako se njega oklenemo in čvrsto za njim stopamo.

¹⁾ Mat. 10, 38.

²⁾ Dej. ap. 4, 12.

³⁾ Jan. 17, 3.

⁴⁾ 2. Kor. 4, 10.

⁵⁾ Rim. 8, 29.

Kdor se torej Kristusa ne oklene in ne hodi za njim, te milosti ne more biti deležen, ne more se zveličati. Brez Kristusa je človek sam sebi prepuščen, njegova dela so zgolj naravna dela; pot, po katerem hodi, je čisto naraven pot, ki pa ne pelje k nadnaravnemu našemu cilju in namenu. Ker se Kristusa ne oklepaš, pa bodi gospod ali kmet, cesar ali berač, ne samo, da nimaš posvečujoče milosti Božje, pomanjkuje ti tudi dejanske in zato si slab in omaguješ, ter omagaš, ko te napada skušnjava, ko se ti vzbudi poželjivost ali prideš v bližnjo grešno priložnost. Ko bi se pa prav srčno in goreče oklepal Kristusa, on bi iz Srca svojega izlival v te vsako pomoč, potrebno, da zmagaš in da bodo dela tvoja nadnaravna; o, čutil bi v srcu in prepričan bi z apostolom vskliknil in rekel: „Vse premorem v njem, ki me krepča.“¹⁾

II. V čem naj hodimo za Kristusom.

5. Za Kristusom moramo hoditi najpoprej v veri. Vera je prva in temeljna dolžnost vsakega kristjana. Sv. Pavel pravi: „Kdor hoče priti k Bogu, mora verovati, da je in da je plačnik tistim, ki ga iščejo.“²⁾ Kdor pa hoče priti h Kristusu, mora verovati, kar nas je on učil in nas uči po svoji sveti katoliški cerkvi. Saj je on sam rekel: „Pojdite po vsem svetu in oznanujte evangelij vsem stvarjem. Kdor veruje in bo krščen, bo zveličan.“³⁾

Vera pa mora biti preprosta, iskrena in čvrsta, ako gremo v resnici za Kristusom, saj temelji v besedi samega Boga, ne pa v besedi slabega človeka; ona mora biti hitra in brez odlašanja vselej, kadarkoli nas cerkev po duhovnikih kaj uči v imenu Božjem, saj ima od samega Kristusa oblast učiti; ona mora biti tudi živa, ne pa mrtva, namreč mi moramo tudi po veri živeti, da se v naših delih pokaže. Ker, kaj bi nam pomagalo, ko bi sicer verovali, ako svoje vere v Kristusa ne bi

javno pred ljudmi spričevali in morda tudi doma po strasteh, ne pa po veri živeli?

Zares, kakošno vero imaš, ako se vdajaš poželjivosti mesa in poželjivosti oči, ako vlada v tebi napuh življenja? Vera zahteva drugače; življenje po veri Kristusovi je ostro, saj nam zapoveduje, da moramo sebe zatajevati, ako hočemo za Kristusom hoditi; da se moramo odpovedati praznemu uživanju, zadeti pa križ Zveličarjev; da moramo večna dobra ceniti više od onih, ki so okoli nas; da, ponosni moramo biti pred svetom zavoljo svoje krščanske vere.

6. Ne samo v veri, ampak tudi v zapovedih moramo za Kristusom hoditi. Kaj je rekel Kristus apostolom, ko jih je poslal po svetu oznanjevat svojo vero? „Učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal!“⁴⁾

Prva in najpoglavitejša zapoved pa je zapoved ljubiti Boga in bližnjega, in sicer tako, kakor je Kristus to zapoved spopolnil. Ljubiti moramo bližnjega, kakor je Kristus nas ljubil, ljubiti moramo tudi sovražnike. Naj nam bodo nasprotni in sovražni v našem domačem, ali pa v našem socialnem in političnem življenju, moramo jih ljubiti, prizanašati jim, odpustiti jim in za nje moliti; naj nas oni tudi preklinjajo, obrekujejo in vse slabo zoper nas govoré, ali po časnikih pišejo in lažejo, mi jim ne smemo, pa tudi nočemo zla za zlo vračati.

Posebno veljavna je zapoved, da moramo ljubiti, spoštovati in poslušati cerkev, duhovne pastirje in sploh cerkvene poveljarje, ki nas učé, opominjajo, svaré. To velja za vse stanovalce, saj pravi Kristus Bog, da kdorkoli, torej kateregakoli stanu človek, cerkve ne posluša, naj nam bo kakor pagan in očiten grešnik⁵⁾ ker kdor se upira cerkvi in duhovnim pastirjem, upira se Kristusu in Bogu.

Nazadnje moramo tudi sprejeti zapoved Kristusovo o češčenju Božjem, o službi Božji in o svetih zakramentih. Kdor ne hodi k pridigi, kdor ne mara za daritev sv. maše, kdor ne prejema sv. zakramentov, ta ne hodi za

¹⁾ Filip. 4, 13.

²⁾ Hebr. 11, 6.

³⁾ Mark. 16, 15, 16.

⁴⁾ Mat. 28, 20.

⁵⁾ Mat. 18, 17.

Kristusom, ta odbija njegove zapovedi, ta se zveličal ne bo, pa naj bi bil gospod ali kmet, iz mesta ali vasi.

7. Nazadnje moramo Kristusu tudi v njegovih zgledih slediti. Saj je on najpoprej delal, potem je še le učil,¹⁾ in sicer zato, da bi nas z zgledom močnejše nagnil in potegnil za seboj, da bi prav gotovo šli za njim.

Posebno povdarjal je krotkost in ponižnost, v katerih naj bi ga posnemali; rekel je: „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen.“²⁾ Vsem, ki bodo krotki in ponižni, kakor on, je obljubil, da bodo našli mir srca. In zares, kdor je ponižen, rad se podvrže Bogu in poglavarjem; kdor je krotak, obrzdava hude strasti v srcu, da ni več vzbujeno in tako je vse v pravem redu in v popolnem miru.

Hodimo pa za Kristusom še v stanovitni molitvi, v kateri se dvigamo k Bogu in ž njim zedinjamo, v potrpežljivosti, da v sebi mirni ostanemo in se izognemo mnogim grehom, in v ljubezni do bližnjega, da ne bo prepirov, ampak da bomo složni med seboj.

Glej, kaj je krščansko življenje? Ali ni srečno, mirno, sladko? Poglej pa tja, kjer za Kristusom ne hodijo, kjer ni ne ponižnosti, ne krotkosti, kjer ni ne molitve, ne potrpežljivosti, ne ljubezni do bližnjega! Kako se tam živi? Nemir vlada, nepokorščina, prepiri, sovražstvo, obrekovanje, mesenost, nasilstvo! Ko to pregledaš, boš še bolje spoznal, kako dober je naš Kristus, ki nas vabi da hodimo za njim, ter si s tem utemeljimo življenje mirno, zadovoljno, v ljubezni, pokorščini, torej življenje zares srečno, kakoršno le želeli moremo.

III. Kako naj hodimo za Kristusom.

8. Slišali smo, zakaj in v čem naj hodimo za Kristusom. Poglejmo še, kako naj hodimo za njim. Najprej hodimo za njim iz dolžnosti. Dolžni smo hoditi za njim, dolžni

smo delati ž njim in zanj, on sam jasno pravi: „Kdor ni z menoj, je zoper mene, in kdor ne pobira z menoj, raztresa.“¹⁾

Dolžni smo za Kristusom hoditi. Odkar smo oprani v svetem krstu, nismo več sami svoji, ampak Kristusovi. Sv. Pavel trdi: „Nihče namreč izmed nas sebi ne živi, in nihče sebi ne umrje; ampak ako živimo, ali umrjemo, smo Gospodovi.“²⁾ On nas je odkupil s svojo krvjo, rešil nas je iz sužnosti satanove, in oprostil večne smrti, v katero smo bili obsojeni; on nam je povrnil življenje milosti, katero smo nesrečno izgubili. Mi smo torej njegovi, priznati ga moramo kot Odrešenika, Vodnika in Kralja svojega, bili bi nesramni izdajalci, ko bi ga ne priznali. Tako smo prisegli pri sv. krstu, tako ponovili pri sv. birmi. Prosim vas, nikoli ne pozabite preimenitne resnice, da smo od Boga popolnoma odvisni.

Res, nekak jarem je to vsestransko in neomejeno gospodstvo Kristusovo, nekako breme nam je v njem naloženo: „toda sladak je moj jarem in lahko moje breme“,³⁾ zatrjuje nam Kristus. In zares lahka nam bo popolna podložnost in sladka, ako pomislimo, da je Kristus naš Bog, da samo to hoče od nas, kar je v našo srečo, in da nam pomaga breme nositi. Saj je bil on kot človek Bogu popolnoma podložen, on gre torej pred nami, on nas na potu spremlja in osrčuje z besedami: „Zaupajte, jaz sem svet premagal.“⁴⁾ Le zvesto sodelujmo in v molitvi si pomoči od njega prosimo, pa nam bo ta popolna podložnost Gospodu Jezusu mila, sladka in lahka.

9. Hodimo za Kristusom vedyšno. Vojak Kristusov ni zadovoljen, da nosi samo ona bremena, katera mora, ampak iz ljubezni do svojega Vodnika si naloži še drugih, da mu svojo udanost, hvaležnost in vedyšnost pokaže.

Saj je bil tudi Kristus do nas neizrečeno vedyšen. Ali je mar v naše odrešenje samo

¹⁾ Dej. ap. 1, 1.

²⁾ Mat. 11, 29.

¹⁾ Luk. 11, 23.

²⁾ Rim. 14, 7. 8.

³⁾ Mat. 11, 30.

⁴⁾ Jan. 16, 33.

toliko storil, kolikor je ravno moral? Ali ni njegovo odrešenje preobilno?¹⁾ Dosti bi bilo, ko bi bil za nas samo človek postal in samo eno molitev za nas opravil. Toda s tem on ni bil zadovoljen. Saj veste, kako je živel v siromaštvu, v ponižnosti, v tihoti, v delu, v preganjanju, v zaničevanju; saj veste za njegovo trpljenje in za grozovitno smrt na križu; saj veste za zakrament ljubezni. O koliko nam je s to preveliko darežljivostjo koristil! dal diven zgled najlepših čednosti, spodbudil nas k potrpežljivosti in ljubezni, k tolažbi in vdanosti! Zato se pa spodobi, da smo tudi mi do njega zares veledušni! Ne glejmo samo na to, kar ravno storiti moramo, oh, storimo radostnega srca, kar največ moremo, pa naj bo tudi za nas težko, samo da je njemu všeč, da mu pokažemo svojo hvaležnost in vdanost.

10. Hodimo za Kristusom iz ljubezni, ne pa iz strahu. Ljubezen premaga vse, močnejša je od smrti. Kdor ljubi, ne boji se zaprek in težav, ne ustraši se največjih žrtev, če so potrebne. Kako zvest je ostal Kristus sv. Pavel do smrti, do mučeništva; vnet ljubezni kliče: „Kdo nas bo ločil od ljubezni Kristusove? ali nadloga, stiska, lakota, nagota, nevarnost, preganjanje, ali meč? Svest sem si, da ne smrt, ne življenje, ne poglavarstva, ne oblasti..., ne druga stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni Božje, ki je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem.“²⁾

Ako delamo iz strahu, koj izgubimo pogum, kadar se kaka težava pokaže; ljubezen pa postopa pogumno in prezira vsako nevarnost, samo da doseže, kar hoče. Ali ni tako ravnal Jezus, ki nas je ljubil in dal sam sebe za nas v smrt?³⁾ Ali se ne spodobi, da mu to ljubezen vračamo ter si prizadevamo storiti vse, kar mu je drago? Ali je težko, morda nemogoče, da ti v taki ljubezni srce vzplamti?

Poglejmo vendar presladko Srce Jezusovo! Kaj pomeni rana, kaj trnjeva krona, kaj križ, kaj plamen? To pomeni ljubezen in vse, kar je on iz ljubezni do nas storil: iz ljubezni za nas trnjeva krona, iz ljubezni za nas težki križ, iz ljubezni za nas strašno globoka rana! In mi? Da ga ne bi ljubili? Nikar ga torej z grehom ne žali, spolnjud zapovedi, ljubi Boga in bližnjega, bodi krotak in ponižen, bodi trezen, zmeren in čist, premaguj in zatajaj se!

Vsak dan moliš, delaš in trpiš. Ako Jezusa ljubiš, oh, daruj Srcu njegovemu svoje molitve, svoja dela in svoje trpljenje na vse tiste namene, na katere se on sam pri sv. maši in v tabernakeljnu daruje. Na ta način se z Jezusom združuješ, pa tudi sebi koristiš ter molitvam, delom in trpljenju svojemu daš največjo notranjo vrednost in si vsak dan množiš bogastvo za večnost.

Ako Jezusa ljubiš, oh, zadostuj mu za vse razžalitve, katere trpi v tabernakeljnu; v ta namen ga obiskuj, skupno z drugimi ga moli, posebno pa prvega petka ali prve nedelje v mesecu prejemaj zadostilno sv. obhajilo.

Ako hočeš do Jezusa priti, oh, prav iz srca ljubi prečisto Devico Marijo, stopi v Marijino družbo, da s pomočjo sv. zakramentov in Device Marije v svojem srcu strasti obrzdavaš, srce čisto ohraniš in za ljubezen Jezusovo pripravno storiš.

Sklep.

Predragi v Kristusu! Vi želite na zemlji mirno življenje, in želite srečno smrt in večno blaženstvo. Hodite za Kristusom, saj se po njem kristjani imenujete; hodite za njim in verujte, kar vam on po svoji cerkvi verovati zapoveduje, spolnjud njegove zapovedi, posnemajte njegove izglede, da hodite za Kristusom radi, veledušno in iz ljubezni, saj ste njegovi.

Bi li kdo upal tajiti, da se more zveličati edino oni, ki hodi za Jezusom? Kdor bi to

¹⁾ Ps. 129, 7.

²⁾ Rim. 8, 35.

³⁾ Gal. 2, 20.

tajil, tajil bi, da je Jezus naš Učenik in Odrešenik, da je on Sin živega Boga, da je on pravi Bog.

In ako ne pojdete za Jezusom? Za kom pa pojdete? Kdo vam bo učenik in odrešenik? Kdo pomočnik in tolažnik? Varujte se krivih prerokov, ki hodijo k vam v ovčji obleki! Varujte se slabih časnikov, varujte se „Slovenskega Naroda“, „Rodoljuba“, „Gorenjca“, „Rudečega Praporja“: ti ne poznajo Kristusa, zapeljali vas bodo od njega! Poglejte one, ki te liste beró; oh, kakó so sovražni, kako podivjani, kako preklinjajo in druge strahujejo!

Prosim vas vse, ki te liste pišete in širite: prenehajte, usmilit se dobrega našega ljudstva, ne zapeljujte ga od Kristusa, ne hranite ga z lažmi in obrekovanjem! Oh, zaklinjam vas, nikar ne grešite sami, nikar si ne nakopavajte na glavo tujih grehov! Trepetajte, ker zadela vas bo roka Božja! Posebno vam gostilničarjem, kličem: ali se ne greši v marsikaterih vaših hišah že dovolj s pijanče-

vanjem, z zapravljanjem, z grdim govorjenjem, z nesramnim petjem? Ali hočete še s strupenimi listi našo mladino in naše može popolnoma pokvariti? Ali se ne bojite smrti in sodbe pravičnega Boga?

Predragi v Kristusu, bliža se sveti postni čas. V tem času delajmo pokoro, postno zapoved natanko spolnujmo, posebno skrbno pa zatajujmo svoje strasti; pojdimo k sv. spovedi, da se z Bogom spravimo, da se nazaj vrnemo k Jezusu Kristusu, da začnemo zopet odločno za njim hoditi, in odstranimo od sebe vse, kar nas je do sedaj od njega odvrčalo. O, nazaj h Kristusu! Proč od krivih prerokov! kličem sedaj v resnem času vam vsem, ki ste se zadnji čas, posebno ob času volitev dali zmotiti in zapeljati. Nazaj, nazaj! Naj kri presvetega Srca Jezusovega ne bo zastonj za nas prelita! — Blagoslov vsemogočnega Boga Očeta in Sina in sv. Duha naj pride nad vas in naj ostane zmiraj nad vami. Amen.

V Ljubljani na praznik spreobrnjenja sv. Pavla apostola 25. jan. 1901.

✠ **Anton Bonaventura**

knezoškof.

2.

Postna postava

Ljubljanske škofije za leto 1901.

Pooblaščen od svetega Očeta dné 8. julija 1899 morem za našo škofijo tudi za leto 1901 glede posta mnoge polajšave od splošne cerkvene postave dopustiti. Vsi verniki naj pazijo na sledeče določbe:

I. *Dnevi strogega posta* t. j. dnevi, o katerih se ne sme meso jesti in je dovoljeno samo enkrat se nasititi:

1. Pepelnična sredo in zadnji trije dnevi velikega tedna.

2. Petki v štiridesetdanskem postu in v adventu.

3. Srede, petki in sobote v kvaternih tednih.

4. Vse od cerkve zapovedane vigilije, t. j. dnevi pred binkošti, pred praznikom svetega Petra in Pavla, vnebovzjetja Marijinega, vseh svetnikov, brezmadežnega spočetja in pred Božičem.

II. *Dnevi nekoliko polajšanega posta*, t. j. v katerih je dovoljeno le enkrat se nasititi, zraven pa dovoljeno opoldne jesti meso:

1. Vsi ostali dnevi štiridesetdanskega posta razen nedelj.

2. Srede v adventu.

III. *Dnevi same zadržanosti od mesa*, t. j. dnevi, v katerih je dopuščeno večkrat se nasititi, ni pa dovoljeno meso jesti:

Vsi ostali petki celega leta.

IV. *Na sgoraj (sub. I. et III.) prepovedanih dnevih je vendar dovoljeno meso jesti:*

1. v vsej škofiji, kadar na prepovedan dan pride cerkveno zapovedan praznik.

2. V onih krajih, kjer se slovesno obhaja praznik cerkvenega patrona, ali pa je semenj.

3. nekaterim osebam in sicer:

vsak dan smejo meso jesti delavci v rudokopih in v tovarnah, sprevodniki po železnicah, popotniki, kadar morajo jesti v železniških gostilnah; vsi, ki so z družino in gostrežniki zavoljo zdravja v kopelih; vsi, ki so po okolnostih primorani jesti v javnih gostilnah in oni, ki so od drugih odvisni, pa si ne morejo oskrbeti postnih jedi.

V. Vsaki dan je dovoljeno jedi zabeliti ne samo z maslom, ampak tudi z živalsko maščobo.

VI. Ob dnevih posta in ob nedeljah v štiridesetdanskem postu se pri istem obedu ne smejo jesti ribe in meso.

Kar se tiče večerje o dneh nekoliko polajšanega posta, prosim in želim, da se zvečer meso ne bi jedlo; vendar pa zavoljo dosedanje navade dopuščam nekoliko mesa tudi pri večerji vsem razen duhovnikom svetnim in redovnim, bogoslovcem, alojznikom, redovnikom, redovnicam in vsem prebivalcem v njihovih zavodih.

Upam, da se Vas mnogo danih polajšav ne bo posluževalo; vse one pa, ki se jih bodo posluževali, opominjam, naj si pomanjkanje v postu nadomesté z drugimi dobrimi deli, n. pr. z molitvijo, ako izmolijo dotične dneve po petkrat „Oče naš“ in „Češčena si Marija“ na čast pet ran Jezusovih, ali pa z obilnejšo miloščino potrebnim siromakom.

V Ljubljani 25. januarja 1901.

† Anton Bonaventura,
knezoškof.

Antonius Bonaventura,

von Gottes und des Apostolischen Stuhles Gnaden Fürstbischof von Laibach,

allen Gläubigen seiner Diocese Frieden, Heil und Segen von unserem Herrn und Heilande Jesus Christus!

1. Die herannahende Fastenzeit erinnert uns wieder an das bittere Leiden unseres Herrn und Heilandes. Christus litt für uns, um für unsere Vergehen der beleidigten Gerechtigkeit Gottes Genugthuung zu leisten und uns dadurch die Erreichung unseres ewigen Zieles wieder zu ermöglichen. Aus diesem Leiden unseres Herrn und Gottes können wir erschließen, wie unendlich kostbar unsere Seele, wie unendlich wichtig unser ewiges Heil sei.

Ja wohl, unendlich kostbar ist unsere Seele; sie muß gerettet werden, denn „was nützt es dem Menschen, wenn er die ganze Welt gewinnt, an seiner Seele aber Schaden leidet.“¹⁾ Die Frage nach dem Seelenheil ist aber sehr ernst und von der größten Wichtigkeit. Sie ist zwar nicht neu, sondern alt, allein ob unserer Oberflächlichkeit muß sie immer und immer wiederholt, immer und immer wieder beantwortet werden.

Was sollen wir also thun, um unsere Seele zu retten, um unser letztes Endziel glücklich zu erreichen? Folgen wir Jesu nach! Dazu wollen wir uns heute beim Beginn der Fastenzeit anregen und deshalb erwägen, warum, worin und wie wir Christo nachfolgen sollen.

I. Warum sollen wir Christo nachfolgen?

2. Christo sollen wir nachfolgen, weil wir Christen sind, also nach ihm benannt werden. Wir sind hiemit in ein sehr inniges Verhältnis zu ihm getreten, „er ist unserer Haupt“, wir seine Glieder, Bein von seinem Gebein, ja „ihr, die ihr in Christo getauft seid, habt Christum angezogen.“²⁾

Wenn wir nun Christen heißen, Christum gleichsam angezogen haben, müssen wir auch ein Leben führen, ähnlich dem, wie Christus der Herr selbst es geführt hat. Anders leben hieße Christum

wieder ausziehen, seinem Namen entsagen, seine Jüngerschaft verleugnen. Höre ihn, wie er spricht: „Wer sein Kreuz nicht auf sich nimmt und mir nicht nachfolgt, ist meiner nicht wert.“¹⁾ Wer also Christ nicht bloß unverdienter Weise heißen, sondern auch in der That sein will, muß Christo dem Herrn sein Kreuz nachtragen, muß ihm nachfolgen.

Dies zu thun hast du bei der heiligen Taufe auch versprochen. Denn erst nachdem du dem Teufel, seinen Werken und seiner nichtigen Pracht entsagt hast, bist du getauft worden und hast das Recht erhalten, Christ zu heißen.

3. Du mußt Christo nachfolgen, wenn du das ewige Leben erlangen willst. Denn „in keinem anderen ist Heil, denn es ist kein anderer Name unter dem Himmel den Menschen gegeben, wodurch wir selig werden sollen.“²⁾ Es ist jedoch zur Erreichung des Heiles nicht genug, den Namen Jesu bloß zu verehren und anzurufen, sondern du mußt ihn auch durch ein entsprechendes Leben bekennen. Christus sagt: „Das ist das ewige Leben, daß sie dich, den allein wahren Gott, erkennen und den du gesandt hast, Jesum Christum.“³⁾

Wenn du also das Leben haben willst, so mußt du Christum kennen. Es ist jedoch eine bloße Verstandeskenntnis nicht genügend, denn so kennen ihn auch die Teufel und zittern; auch genügt nicht eine bloß geschichtliche Kenntnis Christi, denn so kennen ihn auch die Ungläubigen und Abtrünnigen und werden doch nicht selig. Du mußt ihn so kennen, daß du ihn liebst, aus Liebe seinen Willen erfüllst, ihm nachfolgst und so „das Leben Jesu in dir offenbar werde“⁴⁾ wie der hl. Apostel Paulus lehrt.

Es ist hiemit nicht genug, wenn du scheinbar ehrlich lebst und alles meidest, womit du deinen guten

¹⁾ Marc. 8, 36.

²⁾ Eph. 5, 30. Gal. 3, 27.

¹⁾ Matth. 10, 38.

²⁾ Act. ap. 4, 12.

³⁾ Joan 17, 3.

⁴⁾ 2. Cor. 4, 10.

Auf beflecken könntest, wie sich sehr viele Gebildete bemühen, darin mit sich selbst zufrieden sind und auch von Menschen geehrt werden. Dies wäre nur ein natürliches, jedoch kein christliches Leben, wie es zum Heil notwendig ist. Willst du christlich leben und das ewige Heil erreichen, so mußt du denken, reden, handeln so und nicht anders, weil es Christus so will und so angeordnet hat. Nur dann kann man von dir sagen, du hast Christum angezogen, du bist wahrhaft ein Christ, aus deinem Leben spiegelt sich Christus ab; ja „du bist gleichförmig geworden dem Bilde Christi“¹⁾, welche Gleichförmigkeit zur Erreichung des ewigen Heiles nach der Lehre des hl. Paulus unbedingt notwendig ist.

4. Schließlich mußt du Christo auch deshalb nachfolgen, um die zur Erreichung des ewigen Heiles notwendigen Mittel zu erlangen. In seiner Güte hat uns Gott zu seiner Anschauung berufen: ihn, die unendliche Wahrheit, Güte und Schönheit sollen wir ewig von Angesicht zu Angesicht schauen und so in ihm unendlich selig sein. Nun, kennen wir denn durch unsere natürlichen Kräfte dazu gelangen? Nicht wahr, dessen sind wir unfähig. Gott hat jedoch unseren Stammeltern die heiligmachende Gnade in ihre Seele eingegeben, um sie für jenes Ziel zu befähigen. Allein, unsere ersten Eltern haben durch die Sünde diese übernatürliche Befähigung für sich und für ihre Nachkommen verloren und sind so zur Erreichung ihres ewigen Zieles unfähig geworden. Was nun?

Der Sohn Gottes ist Mensch geworden, hat durch sein Leben, Leiden und Sterben für die Sünde genug gethan und die heiligmachende Gnade für das Menschengeschlecht wieder erworben. Bei ihm also und nur bei ihm können auch wir dieselbe wieder erhalten. Ohne Christus und seine Gnade somit kein Heil. Ohne Christus wären deine Werke nur natürlich, dein Lebensweg auch nur natürlich, und würde deshalb zu deinem herrlichen, übernatürlichen Ziele nicht führen, du könntest der beseligenden Anschauung Gottes nicht theilhaftig werden. Schließe dich also Christo an, folge ihm nach, dann und nur dann kannst du das ewige Leben erlangen.

II. Worin sollen wir Christo nachfolgen?

5. Christo sollen wir also nachfolgen, denn außer ihm ist kein Heil; allein, worin sollen wir ihm nachfolgen? Zunächst in seiner Lehre. Der Glaube ist die Grundlage des christlichen, zum Heile führenden Lebens. Denn „wer zu Gott kommen will, muß glauben, daß er sei und daß er die, welche ihm suchen, belohne.“¹⁾ Wer hiemit zu Christo kommen will, muß an ihn glauben und muß seine Lehre, wie sie von seiner Kirche verkündet wird, gläubig in sich aufnehmen. Der Heiland sagte ja: „Gehet hin und lehret alle Völker; wer glaubt, der wird selig werden.“²⁾

Dieser Glaube nun muß, falls wir Christo nachfolgen, einfach, aufrichtig und fest sein, denn er ist ja auf dem Worte Gottes, nicht auf dem Worte eines Menschen begründet; unser Verstand muß sich also willig und ohne Widerstreben fügen, so oft uns die Kirche durch ihre Priester im Namen Gottes lehrt, denn sie ist ja von Christus beauftragt, alle Völker zu lehren; der Glaube muß auch lebendig sein, nicht todt, er muß sich in unserem ganzen privaten und öffentlichen Leben zeigen.

Wenn dein Glaube so beschaffen ist, dann kann man sagen, du folgst Christo nach. Oder hieße es auch Christo nachfolgen, wenn du der Begierlichkeit der Augen, der Begierlichkeit des Fleisches und der Hoffart des Lebens dich ergiebst? Beieitem nicht. Christus befiehlt ja die Abtötung der Begierlichkeit, die Selbstverleugnung, die Hintanzetzung der zeitlichen und Bevorzugung der ewigen Güter. Dieser Geist soll aus allen Handlungen deines Lebens hervorleuchten, dann folgst du Christo nach.

6. Nicht bloß im Glauben, auch in den Geboten sollst du Christo nachfolgen. Es befahl ja Christus seinen Aposteln: „Lehret sie alles halten, was ich euch befohlen habe!“³⁾

Das Hauptgebot nun ist das Gebot der Liebe Gottes und des Nächsten, wie es von Christus dem Herrn vervollkommenet wurde. Also den Nächsten sollen wir lieben, wie Christus uns geliebt hat, auch unsere Feinde, sei es im privaten, oder gesellschaftlichen

¹⁾ Hebr. 11, 6.

²⁾ Marc. 16, 16.

³⁾ Matth. 28, 20.

oder politischen Leben, die uns Böses zufügen, die uns schmähen, verleumden und verfolgen, auch die sollen wir lieben, ihnen gerne vergeben und für sie beten.

Sehr wichtig ist auch das Gebot, daß du, welcher Standes immer du sein mögest, der Kirche und ihren Priestern Achtung und Gehorsam schuldig bist und zwar auch dann, wenn sie nach Pflicht und Gewissen dich nicht nur belehren, sondern auch ermahnen und zurechtweisen. Was sagt Christus der Herr? „Wer die Kirche nicht hört, der sei dir wie ein Heide und öffentlicher Sünder!“¹⁾ Durch wen spricht die Kirche zu uns? Durch den Papst, die Bischöfe und Priester: wer also den Papst, die Bischöfe und Priester nicht hört, der sei dir nach dem Aussprache Christi wie ein Heide und ein öffentlicher Sünder! Was wirst du erst von jenen halten müssen, die den Papst, die Bischöfe und Priester geradezu schmähen, verachten, verfolgen?

Nicht minder wichtig ist das Gebot Christi über den Cultus, das Messopfer und die hl. Sacramente. Wer sich um die kirchliche, von Christus angeordnete Gottesverehrung nicht kümmert, die Predigt nie hört, an dem Messopfer nicht theilnimmt, die hl. Sacramente, namentlich der Buße und des Altars nie, oder sehr selten empfängt, der stellt sich geradezu in Gegensatz zu Christus dem Herrn, folgt ihm nicht nach, kann somit zur Seligkeit nicht gelangen.

7. Endlich müssen wir Christo auch in seinen Beispielen nachfolgen. Von ihm heißt es: „er fing an zu thun und zu lehren.“²⁾ Zuerst that er, dann lehrte er, um uns durch sein Beispiel zum Leben nach seiner Lehre aufzumuntern.

Er betonte ganz besonders die Demuth und die Sanftmuth. „Lernet von mir, denn ich bin sanftmüthig und demüthig vom Herzen.“³⁾ Dem Sanftmüthigen und Demüthigen verspricht er die Ruhe des Herzens. Und in der That, wer demüthig ist und sich allen, besonders den Vorgesetzten aus dem Herzen gerne unterwirft, wer dazu noch sanftmüthig ist, und den aufwallenden Zorn gewöhnlich beherrscht, wird er denn nicht wirklich die ersehnte Ruhe des Herzens genießen?

Außerdem sollen wir Christo nachfolgen im Gebet, wodurch wir mit Gott vereinigt bleiben; in der Geduld, wodurch wir in uns selbst ruhig bleiben; in der Nächstenliebe, wodurch wir mit dem Nächsten im Frieden bleiben.

O wie glücklich wird unser Leben dahin fließen, wenn wir so Christi Beispiel nachahmen! Woher Unruhen, Befehlungen, Zorn und Haß unter den Menschen? Woher so viele Bitterkeit des Lebens? Weil man die Demuth und Sanftmuth nicht kennt, weil man das Gebet, die Geduld und die Nächstenliebe nicht anstrebt, weil man Christo nicht nachfolgt, sondern sich von seinen eigenen gewaltigen Leidenschaften hinreißen läßt.

III. Wie sollen wir Christo nachfolgen?

8. Wir haben gehört, warum und worin wir Christo nachfolgen sollen. Vernehmen wir noch, wie wir ihm nachfolgen sollen. Zunächst aus Pflicht. Ja, wir sind verpflichtet ihm anzuhängen, für ihn und mit ihm zu leben. Er selbst sagt es ganz offen und klar: „Wer nicht mit mir ist, der ist wider mich; wer nicht mit mir sammelt, der zerstreut.“¹⁾ Sei wir in der Taufe durch das Blut Christi von Schuld und Sünde abgewaschen worden sind, gehören wir nicht mehr uns an, sondern einzig und allein Christo dem Herrn. Der hl. Paulus behauptet: „Ihr seid nicht euer, sondern mögen wir leben, oder sterben, wir gehören dem Herrn an.“²⁾

Und in der That, hat er uns denn nicht losgekauft? Wir waren Sklaven Satans, verfallen dem ewigen Tode, wir waren rettungslos verloren, da hat Christus sein Herzblut als Lösegeld gegeben und uns losgekauft: folglich sind wir sein Eigenthum, wir müssen ihm als unseren Erlöser, als unseren einzigen Herrn, als unseren König anerkennen und ihm Folge leisten; sonst wären wir undankbare, erbärmliche Verräther; ja, meineidige Fahnenflüchtige wären wir; haben wir denn nicht bei der hl. Taufe und der hl. Firmung zu seiner Fahne geschworen?

Wir sind also verpflichtet, Christo zu folgen. Diese Gefolgschaft ist zwar ein Joch und eine Bürde. Allein, vernimm die Worte deines Herrn und Königs: „Mein Joch ist süß und meine Bürde leicht!“³⁾ Und

¹⁾ Matth. 18, 17.

²⁾ Act. ap. 1, 1.

³⁾ Matth. 11, 29.

¹⁾ Luc. 11, 23.

²⁾ Rom. 14, 18.

³⁾ Matth. 11, 30.

in der That, wer Christo nachfolgt, der erfährt die Wahrheit dieser Behauptung. Er stärkt und begeistert seine willigen Anhänger, ja, er hilft ihnen die Bürde zu tragen.

9. Jedoch nicht bloß aus Pflicht sollen wir Christo nachfolgen, sondern auch gerne, aus vollem Herzen, ja, großmüthig. Wir wollen als treue und begeisterte Anhänger Christi nicht bloß das Pflichtnothwendige thun, sondern alles, was ihm lieb und theuer ist.

Wenn wir ihm so großmüthig nachfolgen, so ahmen wir nur sein Beispiel nach. Hat er denn beim Erlösungswerke nur das allernothwendigste gethan? Durch ein einziges Tröpflein seines Blutes, ja ein einziges Gebet hätte er uns schon erlöst; allein damit begnügte er sich nicht, sondern wollte eine überfließende Erlösung leisten. Daher alle Mühen seines Lebens, daher das schreckliche Leiden, der schmachvolle Kreuzestod, daher die tiefe Herzenswunde und das Vergießen seines Blutes bis zum letzten Tropfen. Ueberreich ist also die Erlösung: folgen wir ihm nach mit einer unbegrenzten Großmuth unseres Herzens.

10. Zum Schlusse folgen wir Christo nach nicht aus Furcht, sondern aus Liebe. Die Liebe überwindet alles. Kein Hindernis ist ihr zu groß, keine Last zu schwer. Mit dem hl. Paulus ruft sie aus: „Wer wird uns scheiden von der Liebe Christi? Trübsal oder Angst, oder Hunger oder Blöße, oder Gefahr, oder Verfolgung oder Schwert? . . . ich bin versichert, das weder Tod noch Leben, weder Engel noch Mächte noch Gewalten . . . noch ein anderes Geschöpf es vermag uns zu scheiden von der Liebe Gottes, die da ist in Christo Jesu, unserem Herrn.“¹⁾

Die Furcht hingegen weicht gleich zurück, erbebt vor jeder Schwierigkeit, ist zu nichts tauglich. Also aus Liebe folgen wir Jesu nach, der uns geliebt und sich für uns in den Tod hingegeben hat.²⁾ Vergelten wir ihm Liebe mit Liebe!

Oder ist es so schwer Jesum zu lieben? Blicke doch hin auf sein Herz! Was bedeutet seine Wunde, seine Dornenkrone, sein Kreuz, was seine brennenden

Flammen? Liebe und sein Leiden aus Liebe zu uns. Und beim Anblicke einer solch opferwilligen, uneigennütigen Liebe sollten wir nicht in Liebe entbrennen, und aus Liebe zu ihm seinen Willen auf's pünktlichste erfüllen, nur um ihm wohlzugefallen?

Täglich betest, arbeitest und leidest du. Wenn du Jesum liebst, opfere deine Gebete, Arbeiten und Leiden dem göttlichen Herzen Jesu auf alle jene Meinungen auf, auf welche es sich auf unseren Altären opfert. Dadurch bleibst du mit Jesu in Liebe vereinigt und verleihst all deinem Leben den größtmöglichen inneren Wert.

Wenn du Jesu in Liebe anhängen willst, sühne recht gerne alle jene Beleidigungen, welche dein heiligstes Herz im Liebes-sacramente erdulden muß. Zu diesem Zwecke statte ihm häufig einen Besuch ab, bete ihn an zusammen mit anderen Gläubigen, verrichte an den ersten Freitagen oder Sonntagen eines jeden Monates die Sühnungscommunion.

Willst du zu Jesu gelangen, liebe recht herzlich die seligste Jungfrau Maria; tritt in ihre Vereine ein, z. B. in die marianische Congregation, auf daß du unter dem Schutze Mariens und mit Hilfe der hl. Sacramente deine Leidenschaften bezähmest, dein Herz mehr und mehr reinigst und so für eine recht glühende Liebe zu Jesu vorbereitest.

Schlus.

Geliebte in Christo, euer Herzenswunsch ist, ruhig und zufrieden auf Erden zu leben, glücklich zu sterben und ewig selig zu werden. Folget Christo nach, da ihr ja nach ihm genannt werdet und nur in ihm das Heil zu finden ist, folget Christo nach in seiner Lehre, seinen Geboten und seinen Beispielen, folget Christo nach aus Pflicht, in Großmuth und aus Liebe. Christus ist unser einziger Lehrer, Erlöser und König!

Oder ist dem nicht so? Oder ist in irgend einem anderen Namen Heil und Seligkeit zu finden? Wer das erste leugnet und das zweite behauptet wollte, der müßte ebenfalls leugnen, daß Christus der Sohn des lebendigen Gottes, die menschgewordene zweite Person in der Dreifaltigkeit, wahrer Gott sei. Und wer würde dies wagen, da ja für die Göttlichkeit Christi die ganze Weltgeschichte spricht!

¹⁾ Rom. 8, 35.

²⁾ Gal 2, 20.

Geliebte in Christo! die heilige Fastenzeit ist da und ruft uns zum ernstesten Nachdenken über unser Leben, ruft uns zur Buße. Halten wir die gebotenen Fasten, empfangen wir das Sacrament der Buße und des Altares, schließen wir uns innig Christo an, entfernen wir nicht bloß aus unseren Herzen, sondern auch aus unseren Häusern und Gemeinden

alles, was uns irgendwie Jesu wieder abtrünnig machen könnte. O möge doch das Blut Jesu für uns nicht umsonst vergossen worden sein!

Der Segen des allmächtigen Gottes des Vaters des Sohnes und des heiligen Geistes komme über euch und bleibe bei euch in Ewigkeit.

Laibach, am Feste der heiligen Familie den 27. Jänner 1901.

† Anton Bonaventura,
Fürstbischof.

4.

Fastenmandat

für die Laibacher Diöcese im Jahre 1901.

Busolge der Genehmigung des Apostolischen Stuhles ddo. 8. Juli 1899 kann ich für die Laibacher Bischofsdiöcese Nachsichten vom allgemeinen kirchlichen Fastengebote auch für das Jahr 1901 zugestehen.

Es haben demnach die Gläubigen der Laibacher Diöcese in Betreff dieses Kirchengebotes in diesem Jahre Nachstehendes zu beobachten:

I. Eigentliche strenge Fasttage d. h. Tage, an denen der Genuß von Fleischspeisen verboten und nur einmalige Sättigung erlaubt ist, sind folgende:

1. Der Aschermittwoch und die drei letzten Tage der Charwoche.
2. Die Freitage der vierzigstägigen Fasten- und Adventzeit.
3. Die Mittwoch, Freitage und Samstage der Quatemberzeiten.
4. Die Vorabende vor Pfingsten, Petri und Pauli, Mariä-Himmelfahrt, Allerheiligen, Unbefleckte Empfängnis Mariä und Weihnachten.

II. Fasttage mit einigen Nachsichten d. h. Tage, an denen zwar nur einmalige Sättigung, doch zu Mittag der Genuß von Fleischspeisen erlaubt ist:

1. Alle übrigen Tage der vierzigstägigen Fastenzeit, ausgenommen die Sonntage.
2. Die Mittwoch in der Adventzeit.

III. Abstinenztage d. h. Tage, an denen der Genuß von Fleischspeisen verboten, die mehrmalige Sättigung jedoch erlaubt ist:

Alle übrigen Freitage des Jahres.

IV. An den oben (I. und III.) genannten Fasttagen ist jedoch der Fleischgenuß erlaubt:

1. Für die ganze Diöcese, so oft ein gebotener kirchlicher Feiertag auf einen der früher genannten Abstinenztage fällt.
2. Für einzelne Orte, wenn das Fest des Kirchenpatrons feierlich begangen und so oft daselbst ein Jahrmarkt abgehalten wird. (Viele Pfarren bestehen aus mehreren von einander entfernten Orten: da gilt die Dispense nicht für die ganze Pfarre, sondern nur für jene Orte, an denen das Marktes wegen das Zusammenströmen von Menschen stattfindet.)

3. Für einzelne Personen:

Der Genuß von Fleischspeisen ist erlaubt an allen Tagen des Jahres den Arbeitern in den Bergwerken und Fabriken, den Eisenbahn-Conducteuren, den Reisenden, die auf den Bahnstationen speisen müssen; denjenigen, welche sich zur Herstellung der Gesundheit in Bädern aufhalten, mit ihren Angehörigen und ihrer Dienerschaft; denjenigen, welche in Gasthäusern ihre Kost nehmen müssen und welche von anderen abhängig sich Fastenspeisen nicht verschaffen können.

V. An allen Fast- und Abstinenztagen ist nicht nur der Gebrauch von Schmalz, sondern auch von Thierfett zur Bereitung von Fastenspeisen erlaubt.

VI. An Fasttagen sowie an Sonntagen während der vierzigtägigen Fastenzeit ist der Genuß von Fisch- und Fleisch-

speisen bei einer und derselben Mahlzeit nicht erlaubt.

Was das Nachtmahl der zum Theile dispensierten Fasttage anbelangt, so bitte und wünsche ich, daß man beim selben Fleisch nicht genieße, doch gestatte ich der bisherigen Gewohnheit gemäß den Genuß von Fleischspeisen beim Nachtessen; ausgenommen sind die Priester, die Theologen, die Zöglinge des Collegium Aloysianum, die Ordensleute und alle Bewohner ihrer Institute.

Ich hoffe, daß sich viele der gewährten Nachsichten nicht bedienen werden; alle diejenigen aber, die das thun, ermahne ich zum Erfolge dafür gute Werke zu verrichten, z. B. fünfmal das „Vater Unser“ und „Gegrüßest seit Du Maria“ den fünf Wunden Christi zu Ehren zu beten oder den Armen ein reichlicheres Almosen zu spenden.

Laibach, den 25. Jänner 1901.

† Antonius Bonaventura,
Bischof.

5.

Dobrotnikom.

„Slovenska palma na Nilu.“

Dobil sem od društva „Slovenska palma na Nilu“ nastopno zares ganljivo pismo:

„Slovenci v Egiptu in posebno slovenska kolonija v Aleksandriji prosi najponižneje Vaše blagonaklonjenosti v posredovanje ter pomoč k izhodu iz tukajšnjih težkih in hudih razmer. Po odhodu č. g. o. Huberta Ranta O. S. Fr., ki je toli dobrega tu storil, je slovenska kolonija brez duhovnika ter vsa naša dosedanja dotična prizadevanja so ostala zamrli glas kličečega v puščavi. Slovenska kolonija aleksandrijska obstoji po največ iz 4 do 5000 Slovenk, slovenskih deklic in žen, ki prihajajo iz Primorskega ter nekoliko tudi iz Kranjskega tu sem kot služkinje. Č. g. o. Rant, ki je bil imenovan zadnji čas c. in kr. vojaškim kapelanom v Gradcu, je tu svoj čas nepopisno veliko dobrega storil. A, žalibog, zapustil nas je za vedno. Dušna in telesna nevarnost, ki preti toli ogromnemu številu Slovenk v jutroveskem, razuzdanem velemestu, je velikanska —, nedostatek dušnega pastirja, ki bi vodil, tolažil ter svaril, je strašansko vidljiv in potrtega srca gledamo mi tukajšnji rojaki, posebno pa slovensko društvo za Egipt

„Slovenska palma na Nilu“ v Aleksandriji, kako se pogrezajo hekatombe žrtev v dušno ter telesno pogubo. V tem tužnem stanu prosimo najudaneje Vaše milosti, da nam pripomorete čim preje na pristojnem mestu do slovenskega duhovnika - frančiškana v Aleksandriji. Prosimo opetovano, kajti nujnost in nevarnost ste veliki.

Ob enem prosimo Vaše blagohotnosti ter veljavne pomoči v drugi zadevi. Vseh šest let, kar je bil č. g. o. Hubert Rant tukaj, nismo mogli dospeti do slovenske kolonijalne maše, kakor so na Jutrovem vsake nedelje v navadi. V jedini cerkvi katoliške sv. Katarine v Aleksandriji je sveto opravilo ter pridiga vsako nedeljo v 8 jezikih, to je: laški, francoski, malteški, angleški, nemški, hispanski, grški ter arabski. Nj. Em. nadškof aleksandrijski ter Nj. Milost kustos T. S. v Jeruzalemu nista mogla nam privoliti, rekoč, da ni časa v to ter da si sledijo kolonijalne maše nedeljske že preveč tesno in skoro teatralično, kar je vseskozi obžalovati. Treba bo, dostavila sta oba, da mislijo posamezne kolonije ter narodnosti na sezidanje

svojih lastnih cerkev ali pa kapel, ker ena sama cerkev že dolgo ne zadostuje več. V to imamo mi Slovenci v Aleksandriji od obeh omenjenih tukajšnjih cerkvenih dostojanstvenikov polno privoljenje. Vsi Slovenci aleksandrijski zbrani 8. grudnia m. l. na občnem zboru slovenskega društva za Egipet: „Slovenska palma na Nilu“ v Aleksandriji sklenili smo jednoglasno ter z vsem navdušenjem, slediti tej volji naših višjih pastirjev ter započeti takoj z nabiranjem dobrovoljnih darov v sezidanje majhne slovenske kapelice v Aleksandriji, sledeč našim skromnim močem. Ta slovenska kapelica ima biti posvečena solunskima bratoma, slovanskima blagovestnikoma sv. Cirilu in Metodu. Tako bo to prva hiša Božja slovenska, in sploh slovanska na zemlji afričanskej ter v sveti deželi. Srečni smo ter nadejamo se po molitvi svetih bratov slovanskih posebne milosti, da nam je po dolgem tisočletju prvim dano, postaviti jima na zemlji, kjer je Naš Zveličar hodil, prvi slovenski ter sploh slovanski, četudi skromni spominek, v tolažbo in ponos

V Ljubljani 29. januarja 1901.

nam ter, kar upamo, vseslovenstva. Na Slovenskem, kjer se zbira vsako leto dosti za zamorce ter pagane, upamo, da se stori isto tudi za lastne brate in sestre, Slovence v Afriki. V tej nadi prosimo Vas, presvitli, milostljivi gospod, da blagovolite posredovati, da bi se po javnih prošnjah v listih, objavah itd. itd. nabirali prostovoljni darovi za slovensko kapelico sv. Cirila in Metoda v Aleksandriji. Občni zbor Slovencev v Aleksandriji je že izvolil za Egipet v to svrhu posebni cerkveni odbor, obstoječ iz gg.: Janez Fernus, urarski mojster; dr. Karol Pečnik, zdravnik ter Jakob Velkavrh, pekovski mojster, vsi v Aleksandriji. Upamo, da naša stvar pride v cvetje in do sadu in v to nam pomodi Bog ter dobro srce slovensko!“

To pismo priobčujem in prosim veleč. gg. duhovnike, ko bi sami mogli kaj prispevati in ko bi zadevo hoteli priporočati tudi svojim vernikom vsaj bolj imovitim, če bi se hoteli zapuščenih naših bratov v Aleksandriji spomniti. — Prispevki naj se pošljejo na knezoškofjski ordinarijat.

† Anton Bonaventura,
knezoškof.

6.

Nabiranje milih darov za pogorelce trga Vižnice v Bukovini.

Veslavno c. kr. deželno predsedništvo za Kranjsko je doposlalo z dopisom z dné 16. januarja 1901, št. 248/Pr., nastopni oklic:

„V noči od 26. na 27. decembra 1900 je zadela trg Vižnico v Bukovini grozovita požarna nesreča. Od močnega vetra in velike suše pospeševan, se je razširil požar v malo urah čez ves niže ležeči del trga, ter je popolnoma upepelil vsa tam ležeča poslopja, med temi tudi šolo. Nad 300 hiš je pogorelo, in več nego 2500 večinoma najubožnejših prebivalcev ni izgubilo samo svojega podstrešja, ampak tudi vse svoje imetje, ker se je požar širil tako hitro, da je večina od njega prizadetih stanovalcev le težko otela svoje življenje.

Škoda, ki jo je povzročil požar, se sicer doslej še ni natanko poizvedela; vendar pa je dognano, da znaša veliko več nego 600.000 kron in tedaj dosega visokost, ki gledé na nedostatne pripomočke, ki so v Bukovini na razpolaganje, žal, le preveč utemeljuje nujno prošnjo do dobrotelov stanovnikov ostalih kraljevin in dežel.

Z ozirom na to se zdi deželnemu predsedništvu vsled razpisa gospoda c. kr. ministerskega predsednika kot voditelja c. kr. ministerstva za notranje stvari z dné 12. januarja t. l., št. 75, potrebno provzročiti, da se napravi javen sklad milih darov za ponesrečene prebivalce tržne občine Vižnica v tukajšnjem upravnem ozemlju, in deželno predsedništvo se obrača pri tem zaupljivo do že tolikrat izkazane dobrotljivosti prebivalstva, ki se gotovo ne bo obotavljalo, da ne bi po svojih močeh pomagalo tako hudo zadetim pogorelcem v Vižnici.

Dospeli darovi se sprejemajo pri tukajšnjem uradu, dalje pri mestnem magistratu in pri okrajnih glavarstvih; razglasili se bodo v deželnem časopisu ter potem oddali svojemu namenu.“

Na prošnjo imenovanega deželnega predsedništva se naroča s tem čč. gg. dušnim pastirjem, naj oznanijo razpisano nabiranje z lece, nabrane darove pa pošljejo oblastvom, ki so v eklicu označena.

7.

Skrb za ohranitev nagrobnih spomenikov.

Veleslavna c. kr. deželna vlada za Kranjsko piše dné 10. decembra 1900, števil. 18.070, v tej zadevi doslovno:

Mit dem Erlasse des Herrn Ministers für Cultus und Unterricht vom 24. November l. J., Z. 30.784, wurde darauf aufmerksam gemacht, in welcher mannigfachen Hinsicht die Grabdenkmale ein archäologisches Interesse bieten. Religiöse Momente und die Rücksichten der Pietät waren wohl dafür massgebend, dass zu allen Zeiten und namentlich seit der Herrschaft des Christenthums auf die Herstellung der Grabdenkmale eine besondere Sorgfalt angewendet wurde. In ihnen kommt der Charakter der einzelnen Kunstperioden in hervorragender und ganz eigenthümlicher Weise zum Ausdruck, mag es sich nun um schlichte, mit einem einfachen Ornamente versehene Grabplatten aus den früheren christlichen Jahrhunderten, oder um reicher ausgeschmückte Epitaphien und Sarkophage aus späteren Epochen, namentlich aus der Renaissance-Zeit handeln. Abgesehen von diesem kunsthistorischen Werthe im engeren Sinne, haben die in Rede stehenden Denkmale vermöge der oft auf ihnen zur Darstellung gebrachten Figuren eine besondere Bedeutung für die Costümkunde und vermöge der enthaltenen Inschriften einen zweifellosen epigraphischen Werth, wobei auch auf das bei einer ganzen Kategorie solcher Denkmäler vorhandene genealogische Interesse hingewiesen wird.

Die im Freien zur Aufstellung gebrachten Grabmale sind zum weitaus geringsten Theile auf uns gekommen, da sie einerseits durch die Unbilden der Witterung zerstört wurden, und andererseits namentlich auf Friedhöfen, wenn die Grabstelle für eine neue Belegung freigemacht werden musste, einfach entfernt und zu profanen Zwecken verwendet wurden.

Dagegen sind die in den Gotteshäusern aufgestellten Epitaphien in grösserer Anzahl und in weitaus besserem Masse erhalten. Glücklicherweise gehören diese auch zu den hervorragenderen Denkmälern, da in den Kirchen namentlich die Grabsteine hochverdienter Kirchenfürsten und namentlich adeliger Laien oder besonderer Wohlthäter der Kirche angebracht wurden. Diese Grabsteine wurden zum Theile gleich

ursprünglich in den Kirchenboden eingelassen, sind daher oft durch die Kirchenbänke verdeckt, oder hinter den Altären aufgestellt, oder bei einer Restaurierung der Kirche, weil sie im Wege standen, in einem möglichst wenig auffälligen Winkel der Kirche versteckt worden, so dass man gegenwärtig von dem Vorhandensein des Denkmals keine Ahnung hat und dasselbe erst gelegentlich einer Demolierung oder abermaligen Restaurierung des Gotteshauses entdeckt.

Nun werden die bezüglichlichen Verträge der Bauherren mit den Unternehmern gewöhnlich in der Weise ausgestellt, dass Letzteren das durch die Demolierung gewonnene Baumaterial, ohne dass weiters specialisiert würde, zur Wiederverwendung oder beliebigen Verfügung überlassen wird. Daher kommt es, dass in den weitaus meisten Fällen derartige Inschriftsteine zerstört oder eingemauert werden. Ein derartiges Vorgehen ist in mehr als einer Richtung lebhaft zu bedauern. Es ist kein Zweifel, dass schon Rücksichten der Pietät auf eine Erhaltung der Grabmale, welche meist der Erinnerung an solche Männer gewidmet sind, die mit dem Gottes Hause in irgend eine dankenswerte Beziehung traten, hinweisen. Es wäre daher sehr zu empfehlen, wenn in die bezüglichlichen Baucontracte eine Clausel aufgenommen würde, dass etwaige Funde von historischem oder künstlerischem Werthe, wie namentlich alte Grab- und Inschriftsteine, architektonische oder plastische Darstellungen oder Fragmente derselben nicht zerstört oder vermauert werden dürfen, sondern an einem geeigneten Orte deponiert werden sollen, bis sie eine bleibende entsprechende Aufstellung finden, wo sie der Besichtigung zugänglich sind, ohne der Zerstörung ausgesetzt zu sein.

Die Landesregierung beehrt sich das hochwürdige fürstbischöfliche Ordinariat zu ersuchen, in diesem Sinne geeignete Weisungen an die Kirchenvorsteher der Diözese erlassen und hierüber eine Mittheilung anher machen zu wollen.

V smislu tega dopisa se opozarjajo častita cerkvena predstojništva, naj obračajo v danih slučajih posebno pozornost tudi na nagrobne spomenike.

8.

C. kr. konservatorji za kronovino Kranjsko.

Ustrezajoč želji c. kr. centralne komisije za umetniške in zgodovinske spomenike na Dunaju, objavljamo v nastopnem zapisnik c. kr. konservatorjev za Kranj-

sko kronovino, aktivnih začetkom leta 1901, ki slove: Črnologar Konrad, Volksschullehrer in St. Marein bei Laibach. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Lai-

bach-Umgebung und Littai). — Franke Johann, kaiserl. Rath und Professor an der k. k. Staats-Ober-Realschule in Laibach. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Krainburg, Radmannsdorf und Stein). — Koblar Anton, Pfarrer und Dechant in Krainburg (III. für das Herzogthum). — Rutar Simon, Gymnasial-Professor in Laibach. (I. für das Kronland). — Šubic Johann,

Director der k. k. Fachschule in Laibach. (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Adelsberg, Loitsch und die Stadt Laibach). — Vrhovec Johann, k. k. Gymnasial-Professor in Laibach (II. für die Bezirkshauptmannschaften: Gottschee, Gurkfeld, Rudolphswerth und Tschernembl).

9.

Pristojbinski namestek.

Z ozirom na to, da se mora v smislu zakonov z dne 9. svečana 1850, št. 50 d. z., 13. decembra 1862, št. 89 d. z., in 29. svečana 1864, št. 20 d. z., ter naredbe finančnega ministerstva z dné 14. julija 1900, št. 120 d. z., vse nepremično in premično premoženje, katero je pristojbinskemu namestku podvrženo, kakor tudi temu podvržene vžitne pravice v svrhu odmere pristojbinskega namestka za VI. desetletje napovedati, se imejtelji beneficijev, koji so bili temeljem zakona z dné 15. svečana 1877, št. 98 d. z., od pristojbinskega namestka za V. desetletje oproščeni, opozorijo, da so, ako z

ozirom na § 27 naredbe finančnega ministerstva z dné 14. julija 1900, št. 120 d. z., o nadaljni oprostitvi ni dvoma, od vložitve napovedi o nadarbinem premoženju za VI. desetletje in od zopetnega dokaza naslova oprostitve pod pogojem oproščeni, da stalno dobivajo dopolnilo kongruo iz verskega zaklada.

Primorani pa so imejtelji beneficijev, koji so gledé nadarbinskega premoženja oproščeni, napovedati premoženje v njih oskrbi se nahajajočih posebnih ustanov, če se tudi dohodki istih v kongruo vštejejo.

10.

Slovstvo.

V zalogi Manz-eve c. in kr. dvorne založniške knjigotržnice na Dunaju, I., Kohlmarkt 20, je pred kratkim izšla knjižica z naslovom: „Das Gesetz vom 19. September 1898 (R. G. Bl. Nr. 176) betreffend die **Dotation der katholischen Seelsorge-Geistlichkeit** sammt einschlägigen Materialien und Verordnungen. Mit Erläuterungen, Erlässen und Entscheidungen für den praktischen Gebrauch. Herausgegeben von Dr. Benno

Fritsch, k. k. Ministerial-Concipist im Ministerium für Cultus und Unterricht. Preis broch. K 1.80, gebunden K 2.40.“ — Knjižica podaje zgodovino dotacijskega zakona ter utegne marsikomu izmed čč. gg. duhovnikov dobro služiti zlasti radi tega, ker se ozira v svojih pojasnilih na najnovejše razsodbe ministerstva za bogočastje in nauk, upravnega sodišča in državnega sodišča.

Opomnja. Častiti župni uradi, ki še niso vrnili vprašalnih pol sa 8. mednarodni kongres zoper alkoholizem, se opozarjajo, da to gotovo storé do konca meseca februarja.

Nadalje se pozivljejo vsi oni čč. gg. (župniki ali kapelani), ki imajo na svojih nadarbinah takozvane „dotacijske“ maše, katerih donos jim je vštét med zakonite dohodke, da naznanijo število takih maš knezoškofijstvu najpozneje do konca tekočega meseca februarja.

Knezoškofijski ordinarijat v Ljubljani, dné 12. februarja 1901.